

at deeltage i Kirkeinspectionen. Denne Inspection bestaaer allerede af ikke saa faa Medlemmer. Den bestaaer af Sognepræsten, Byfogden og et af Communalbestyrelsen valgt Medlem og Kirkeværgeren, og derfor skulde jeg synes, at disse to nye Medlemmer ikke ere saa meget nødvendige. Imidlertid skal jeg ikke modsætte mig dette. Unsteligere finder jeg det dog, om, hvor Præsten er det eneste Medlem af Kirkeinspectionen, Menighedsraadene valgte 2 Medlemmer, som kunde gaae ham tilhaande i Bestyrelsen af Kirkens Anliggender. Jeg kjenner kun Forholdet paa Bornholm, hvor jeg har opholdt mig bestandig og hvor Kirkerne eie sig selv; men der kunde det ganske vist være ønskeligt, at Præsten havde saadanne to Mænd, der kunde give ham gode Raad med Hensyn til slige Anliggender. Til disse Ytringer skal jeg indskrænke mig.

Strøm: Det foreliggende Lovudkast har, saavidt jeg skjønner, to Sider, hvorfra det maa betragtes. Den ene er den, hvad det i sig selv indeholder; den anden er den, hvad det aabenbart skal være en Begyndelse til og Forberedelse for. Lad mig begynde med det Sidste. Det er klart af mangfoldige Udtalelser af den høitæredede Kirkeminister, at det, han med Hensyn til den danske Folkekirke sigter til, er en Kirkeforfatning efter constitutionel Mønster, en saadan Kirkeforfatning, hvor vi gennem Menighedsraad, Provsteraad, Landemoder eller Stiftsraad, hvad man nu vil kalde dem, naae Toppunktet, det store Kirkeraad for hele Landet. Naar opfordres vi gennem dette Lovudkast til at hjælpe ham med at faae begyndt paa denne Bygning, hjælpe ham med, om jeg saa maa sige, at faae Stueetagen opført, Menighedsraadene, og den lille Mesaninetaage, Provsteraadene, som ikke er til nogen Nytte, men alene tjener til at give Bygningen et smukt og stortartet Udseende. Naar vi saa ere færdige dermed, skulle vi hjælpe ham til at bygge første Sal, Landemoderne, og endelig anden Sal, Kirkeraadet, eller, om man heller vil, Taget, der skulde skjærme og beskytte Bygningen mod Regn og Storm. Men den Grundvold, hvorpaa det Hele kunde hvile, eller den Hovedhjørnesteen, som kunde sammenholde det, speider jeg

forgjæves efter. Allerede dette maa gjøre enhver betænkelig ved at gaae ind paa det foreliggende Lovudkast. Enhver, der med mig mener, at en saadan Kirkeforfatning, en saadan Indfrielse af Grundlovens Løfte i § 80 vil blive til Skade for den danske Folkekirke og vil, istedetfor at samle det Adspittede og styrke det Svage, frembringe den modsatte Virkning og tidligt eller seent ende med at sprænge Folkekirken istykker. Det synes jo rigtignok, som om dette Lovudkast ikke egner sig synderligt til at være det første Trin til de øvrige, idet § 1 uegnetlig kun indeholder en Tilbælselse for dem, der ønske det, til at oprette Menighedsraad, men derimod ikke paabyder Menighedsraad. Thi man maatte vel omtrent alle vegne have Menighedsraad, inden man kunde gaae videre til de øvrige Trin. Men man bliver allerede noget betænkelig, naar man kommer til § 2 og seer, at det ikke, som i tidligere Bestemmelser, er en Sag, hvorom baade Præst og Menighed skulle være enige, men at derimod Menigheden, d. v. s. Menighedens Fleretal, kan, endog saa mod Præstens, ja mod Præstens og Biskoppens Traraadelse hos Ministeriet bevirke, at et saadant Menighedsraad oprettes; og denne Betænkelighed maa være i høi Grad, naar vi see, at der i § 23 gives en ikke ringe Belønning for de Sogne, der have Menighedsraad, medens denne Belønning ikke gives dem, der ikke have det, nemlig Indskydelse paa Præstevalget. Det er klart, at Menighederne i Reglen ville sætte Priis paa en saadan Indskydelse, og det med Rette, og det lader sig forudsæe, at de paa mange Steder ville storme frem efter Menighedsraad alene af den Grund. Det blev rigtignok udtalt her igaar Aftes, at man ikke er berettiget til at betragte denne Indskydelse som en Belønning, der gives de Menigheder, der faae Menighedsraad, men at det er en Følge af Sagens Natur, at den kun kan gives dem, som ere organiserede. Jeg tror eller rettere, jeg veed, at dette er en stor Feiltagelse, og jeg trøster mig til at bevise det. Der var en Tid i den danske Kirke, da Menighederne ikke blot havde en saadan Indskydelse paa Præstens Valg som den, der i § 23 er dem indbrømmet, men meget Mere, en ligefrem Rødsret. Men da vare de paa ingen Maade organiserede